

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 344/07-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 31. januára 2008 v senáte zloženom z predsedu Jána Auxta a zo sudcov Ľubomíra Dobríka a Rudolfa Tkáčika v konaní o sťažnosti Ing. Š. M., Č., zastúpeného advokátkou JUDr. T. P., Ž., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 117/06 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Ing. Š. M. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 117/06 porušené bolo.

2. Ing. Š. M. priznáva finančné zadostučinenie v sume 20 000 Sk (slovom dvadsaťtisíc slovenských korún), ktoré mu je Okresný súd Žilina povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresný súd Žilina je povinný uhradiť Ing. Š. M. trovy právneho zastúpenia v sume 6 296 Sk (slovom šesťtisícdeväťdesiatšesť slovenských korún) na účet jeho právnej zástupkyne advokátky JUDr. T. P., Ž., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti sťažnosti Ing. Š. M. nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 344/07-14 z 11. decembra 2007 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť Ing. Š. M. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 117/06.

Podpredseda okresného súdu podaním sp. zn. 1 SprS 388/2007 doručeným ústavnému súdu 6. novembra 2007 predložil k sťažnosti vyjadrenie, v ktorom okrem iného uviedol:

„Tunajšiemu súdu bola doručená Vaša žiadosť o vyjadrenie k sťažnosti Ing. Š. M. Sťažovateľ v sťažnosti namietal porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov v konaní vedenom na Okresnom súde v Žiline sp. zn. 6 C/117/2006. Podľa

sťažnosti je Okresný súd v Žiline vo veci nečinný, nereaguje na žiadosti o nariadenie termínu pojednávania, ktoré nebolo uskutočnené napriek tomu, že od podania žaloby uplynul viac ako jeden rok. Sťažovateľ uvádza, že súd vo veci vôbec nezačal konať, pričom správanie sťažovateľa žiadnym spôsobom nevytvorilo prietahy v postupe súdu. Zbytočné prietahy tak mali byť spôsobené len nečinnosťou konajúceho súdu, keďže tento nekonal žiadnym spôsobom smerujúcim k rozhodnutiu.

Podľa vyjadrenia konajúceho sudcu mu bola vec pridelená po jeho nástupe do funkcie sudcu na Okresný súd v Žiline. Vec bola pôvodne vedená na Okresnom súde v Čadci a Okresnému súdu v Žiline bola prikázaná rozhodnutím Krajského súdu v Žiline dňa 18. 9. 2006. Po tom ako bol spis sudcovi predložený, sa sudca snažil zabezpečiť spis OS v Čadci sp. zn. 12 C/75/2003, ktorý navrhovateľ označil vo svojom návrhu ako dôkaz, keďže v tomto konaní malo dôjsť k porušeniu práva sťažovateľa na ochranu osobných údajov. Keďže spis ani po viacerých výzvach nebolo možné pripojiť, požiadal sudca o vyhotovenie jeho fotokópie. Kópia bola konajúcemu súdu doručená až dňa 17. 8. 2007. Do toho času vo veci nebolo možné nariadiť pojednávanie, keďže bez spisu súd nemohol vykonať dokazovanie. Tento spis je jediný dôkazom označeným navrhovateľom. Vzhľadom k tomu, že sudcovi bolo pridelených viac ako 300 vecí, z čoho väčšina boli veci staršie ako vec sťažovateľa, nebolo možné okamžite v každej z vecí nariadiť pojednávanie.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti považujem sťažnosť sťažovateľa za nedôvodnú. Nie je pravdou, že by konajúci súd od doručenia veci prikázanej z Okresného súdu v Čadci nekonal a nevykonával žiadne úkony smerujúce k rozhodnutiu veci. Jediným dôkazom, ktorý sťažovateľ v návrhu na začatie konania označil, je spis Okresného súdu v Čadci. Vzhľadom k tomu v rámci prípravy pojednávania podľa § 114 O. s. p. bolo nevyhnutné zabezpečiť tento spis. Sudcovi sa spis nepodarilo zabezpečiť formou jeho pripojenia, keďže vec nie je právoplatne skončená, a preto zabezpečil v rámci prípravy pojednávania fotokópiu celého spisového materiálu. Až po doručení tejto fotokópie môže sudca uskutočniť ďalšie úkony smerujúce k príprave pojednávania. Pojednávanie však nemohol nariadiť z objektívnych dôvodov, nakoľko v tom čase mu bolo pridelených viac vecí, ktoré z hľadiska poradia nápadu časovo

predchádzali veci, v ktorej je podaná sťažnosť. V konaní preto došlo k určitému zdržaniu. Nejedná sa však o zdržanie, ktoré by odôvodňovalo podanie sťažnosti, a v dôsledku ktorého by malo dôjsť k porušovaniu práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Konajúci súd preto podanú sťažnosť nepovažuje za dôvodnú.“

Podaním doručeným ústavnému súdu 23. januára 2008 sa právna zástupkyňa sťažovateľa vyjadrila k stanovisku okresného súdu, v ktorom sa uvádza:

„ 1. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej čistoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu, alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu.“ (IV. ÚS 253/04)

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 O. s. p. ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 O. s. p., podľa ktorého akonáhle sa konanie začalo, postupuje v ňom súd zásadne bez ďalších návrhov tak, aby vec bola najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

2. V súlade s ustanovením s § 30 ods. 2 zákona č. 38/1993 Z. z. v znení neskorších predpisov sťažovateľ súhlasí s tým, aby Ústavný súd SR upustil od ústneho pojednávania vo veci vedenej pod sp. zn. III. ÚS 344/07.

3. Sťažovateľ si uplatňuje trovy konania, ktoré predstavujú trovy právneho zastúpenia vyčíslené nasledovne :

a/ § 14 ods. 1 písm. a/, § 11 ods. 2 vyhl. MS SR č. 655/2004 Z. z. -
 prevzatie a príprava zastúpenia 28. 09. 2007 2.970,-Sk

b/ § 14 ods. 1 písm. c/, § 11 ods.2 vyhl. MS SR č. 655/2004 Z. z. -
 sťažnosť 01. 10. 2007 2.970,-Sk

c/ § 14 ods. 1 písm. c/, § 11 ods.2 vyhl. MS SR č. 655/2004 Z. z.-
 písomné podanie z 18. 01. 2008. 3.176,-Sk

d/paušálne výdavky 2 x 178,-Sk, 1 x 191,-Sk. 547,-Sk

spolu trovy právneho zastúpenia 9.663,-Sk

Sťažovateľ navrhuje, aby Ústavný súd SR o trovách konania rozhodol takto:

Okresný súd Žilina je povinný v lehote 3 dní od právoplatnosti nálezu Ústavného súdu SR zaplatiť sťažovateľovi Ing. Š. M. trovy konania vo výške 9.663,- Sk na účet právnej zástupkyne JUDr. T. P., (...).“

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

Z obsahu sťažnosti a zo súvisiaceho spisového materiálu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania vedeného okresným súdom:

Dňa 17. mája 2006 bol Okresnému súdu Čadca doručený návrh sťažovateľa o ochranu osobnosti proti žalovanému v prvom rade (Okresný súd Čadca) a v druhom rade (Ministerstvo výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky). Z dôvodu vznesenej námietky zaujatosti 23. mája 2006 zákonnou sudkyňou, aby bola vylúčená z rozhodovania a prerokovávanía veci, a vyjadreniach všetkých sudcov tohto súdu, bol predmetný spis (sp. zn. 7 C 45/06 predložený 7. júna 2006 Krajskému súdu v Žiline (ďalej aj „krajský súd“) na príkazanie veci inému súdu. Krajský súd spis vrátil tomuto súdu 28. júna 2006 z dôvodu, že nebol predložený v zmysle § 15 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“).

Dňa 1. augusta 2006 Okresný súd Čadca opätovne predložil spis spolu s námietkami zaujatosti vznesenými zákonnými sudcami krajskému súdu, ktorý uznesením sp. zn. 5 NcC 39/06 zo 7. augusta 2006 vylúčil všetkých sudcov všeobecného súdu a vec prikázal na prejednávanie a rozhodovanie okresnému súdu, ktorému bol spis doručený 18. septembra 2006.

Dňa 2. januára 2007 okresný súd zaslal návrh na vyjadrenie odporcom v prvom a druhom rade, ktorí svoje vyjadrenia doručili 29. januára, resp. 26. februára 2007.

Dňa 24. apríla 2007 okresný súd vyžiadal spis z Okresného súdu Čadca sp. zn. 12 C 75/03, ktorý mu 3. mája 2007 oznámil, že mu ho nemôže zapožičať, pretože 27. marca 2007 bol zaslaný Krajskému súdu v Žiline.

Dňa 17. mája 2007 okresný súd žiadal o zapožičanie spisu krajský súd, ktorý mu 23. mája 2007 oznámil, že spis už vrátil prvostupňovému súdu. V ten istý deň žiadal okresný súd o zapožičanie spisu opätovne Okresný súd Čadca, ktorý mu 18. júna 2007 oznámil, že spis nemôže zaslať, pretože konanie nie je právoplatne skončené a žalobca podal námietku zaujatosti sudcov tohto súdu a z uvedeného dôvodu bude spis predložený na krajský súd. Dňa 19. júna 2007 okresný súd opakovane žiadal Okresný súd Čadca, aby mu vyhotovil fotokópiu spisu, alebo v prípade jeho zaslania krajskému súdu už nech odstúpi jeho žiadosť tomuto súdu. Dňa 19. augusta 2007 bola fotokópia spisu doručená okresnému súdu.

Dňa 10. decembra 2007 okresný súd určil termín pojednávania na 15. február 2008.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Sťažovateľ zároveň namietal aj porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou: „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu“ (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vychádza z § 6 OSP, ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd zásadne bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci

v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98).

Judikatúra ESLP a ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. právo na prejednanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitost' veci, správanie účastníka konania a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre s'ťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval aj v danom prípade.

1. Ústavný súd konštatuje, že predmetom posudzovaného konania pred okresným súdom je s'ťažovateľom uplatnený nárok na ochranu osobnosti. Takéto konanie nie je možné hodnotiť ako zložité, pretože tvorí štandardnú súčasť rozhodovacej praxe všeobecných súdov (obdobne IV. ÚS 66/04, IV. ÚS 275/05, III. ÚS 268/07). Ústavný súd konštatuje, že do dňa predloženia spisu (14. januára 2008) okresný súd vo veci nevykonal ani jedno relevantné pojednávanie, teda k hodnoteniu skutkovej a právnej zložitosti vôbec nepristúpil. Prípadná skutková a právna zložitost' nemohla mať teda vplyv na doterajšiu dĺžku tohto konania. Povaha prejednávanej veci (ochrana osobnosti) si pritom vyžaduje osobitnú rýchlost' konania.

2. Ďalším kritériom pri vyhodnocovaní, či v uvedenom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, bolo správanie s'ťažovateľa ako účastníka súdneho konania.

Ústavný súd nezistil žiadnu závažnú okolnost', ktorá by mohla byť osobitne zohľadnená v jeho neprospech pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným priet'ahom. Naopak, s'ťažovateľ sa prerokovania veci aktívne domáhal a podal aj s'ťažnosť na zbytočné priet'ahy v konaní (podanie s'ťažovateľa adresované okresnému súdu zo 14. mája 2007).

3. Pokiaľ ide o postup okresného súdu v posudzovanom konaní, prihliadal ústavný súd na ustanovenie § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Ústavný súd konštatuje, že konanie v posudzovanej veci po prikázaní veci z krajského súdu (18. septembra 2006) až do prijatia sťažnosti ústavným súdom (11. december 2007) trvalo takmer 15 mesiacov.

Počas tejto doby boli zistené síce iba menšie obdobia nečinnosti (od septembra 2006 do 2. januára 2007 a od 19. júna 2007 do 10. decembra 2007), ale okresný súd v tomto konaní neurobil nič pre odstránenie stavu právnej neistoty sťažovateľa a vykonal iba také jednoduché úkony, ako zaslanie návrhu sťažovateľa na vyjadrenie odporcom (január 2007) a tiež žiadal o zapožičanie spisu ako dôkazného prostriedku (apríl až jún 2007).

Podľa názoru ústavného súdu bolo povinnosťou okresného súdu pristupovať v tejto veci so zvýšenou starostlivosťou nielen preto, že konanie začalo ešte 17. mája 2006, ale aj s ohľadom na predmet konania, ktorým je ochrana osobnosti sťažovateľa. Výsledok konania v takomto prípade má osobitný význam pre sťažovateľa, pretože sa priamo dotýka jeho osobného statusu. Tieto spory sú aj z tohto dôvodu ústavným súdom posudzované prísnejšie.

Z uvedených dôvodov preto ústavný súd neakceptoval obranu okresného súdu, že k zbytočným priet'ahom spôsobeným okresným súdom nedošlo.

Ústavný súd konštatuje, že namietaným postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'učinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľ v sťažnosti žiadal aj o priznanie primeraného finančného zadost'učinenia v sume 100 000 Sk, ktoré odôvodňuje aj tým, že *„je doslova bezradný vo vzťahu k nečinnosti odvolacieho súdu, pretože všetky dostupné prostriedky, ktorými upozorňoval na nečinnosť súdu bezúspešne vyčerpал (...)“*, a tiež *„poukazuje na to, že v konaní na ochranu osobnosti každý právny prostriedok nápravy plynutím času stráca na svojej účinnosti (...)“*.

Podľa názoru ústavného súdu prichádza v tomto prípade do úvahy priznanie primeraného finančného zadost'učinenia.

Pri určení primeraného finančného zadost'učinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných ESLP, ktorý spravodlivé finančné zadost'učinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 117/06 a berúc do úvahy skutočnosť, že predmetom sporu na prvostupňovom súde je konanie týkajúce sa osobného statusu sťažovateľa, ústavný súd považoval priznanie sumy 20 000 Sk za primerané finančné zadost'učinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde. Sťažovateľom požadovanú výšku primeraného finančného zadost'učinenia ústavný súd považuje v okolnostiach prípadu za neprimeranú. Preto jeho žiadosti nevyhovel.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátkou JUDr. T. P. Ústavný súd pri rozhodovaní trov konania vychádzal z výšky priemernej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2006, ktorá bola 17 822 Sk. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a spísanie sťažnosti a jej podanie) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 2, § 14 ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) v sume 2 970 Sk za jeden úkon právnej služby a 2 x 178 Sk režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhlášky). Úhrada bola priznaná v celkovej sume 6 296 Sk.

Podanie právnej zástupkyne z 18. januára 2008 doručené ústavnému súdu 23. januára 2008 nevyhodnotil ústavný súd vzhľadom na jeho obsah (absencia ústavnoprávneho aspektu) ako podanie relevantné na rozhodnutie vo veci samej, a preto odmenu zaň nepriznal.

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. januára 2008